

Az egész világon milliók olvassák és igyekeznek tettekre váltani azt a magyarázatot, amit Chiara Lubich, a Fokoláre Mozgalom alapítója havonta a Szentírás egy-egy mondatához fűzött, s amely széles körben hatással van egyének és közösségek életére.

„Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni.” (Jn 14,23)

Jézus mélyreható és tartalmas búcsúbeszédében megígérte az apostoloknak, hogy újra látni fogják majd őt, mert kinyilatkoztatja magát azoknak, akik szeretik.

Ekkor Júdás, nem a karióti, megkérdezte tőle, hogy miért nekik akarja kinyilatkoztatni magát, és miért nem a tömegnek. A tanítvány arra vágyott, hogy Jézus látványosan nyilatkoztassa ki magát a kívülállóknak, mert ez megváltoztathatta volna a történelem menetét, és szerinte alkalmasabb lett volna a világ megváltására. Az apostolok ugyanis azt gondolták, hogy Jézus a végső idők várva várt prófétája, aki azért jött el, hogy mindenki előtt megnyilvánuljon: Ő Izrael királya, aki Isten népének élére állva véglegesen helyreállítja Isten országát.

Jézus ellenben azt válaszolja, hogy nem látványosan, külsőségek közepette fogja kinyilatkoztatni magát, hanem egyszerűen és rendkívüli módon: a Szentháromság költözik majd a hívek szívébe, ott, ahol hit és szeretet van.

Jézus ezzel a válaszával azt jelzi, hogyan marad halála után az övéi között, és elmagyarázza, miként lehetünk kapcsolatban vele.

„Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni.”

Jézus jelenléte tehát a keresztény emberben és a közösségben már mostantól megvalósulhat, nem a jövőben kell azt várnunk. Jézust elsősorban nem a kőből épült templom fogadja be, hanem a keresztények szíve, amely így új tabernákulummá, a Szentháromság élő hajlékává válik.

„Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni.”

De hogyan érheti ezt el a keresztény? Hogyan hordozhatja Istent magában? Melyik út vezet ilyen mély közösségre vele?

A Jézus iránti szeretet útja.

Olyan szeretet ez, ami nem pusztán érzelműség, mert a mindennapi életben nyilvánul meg, elsősorban abban, hogy éljük az igét.

Erre a tettekben megnyilvánuló szeretetre Isten saját szeretetével válaszol: a Szentháromság

a keresztény ember szívébe költözik.

„Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni.”

„... megtartja tanításomat.”

És melyik tanításra, minek a megtartására kapott meghívást a keresztény ember?

János evangéliumában a „tanításom” és a „parancsaim” kifejezések gyakran ugyanazt jelentik. A keresztény tehát arra hivatott, hogy megtartsa Jézus parancsolatait, amiket ugyanakkor mégsem tekinthet valami törvénygyűjteménynek. Észre kell vennünk, hogy mindegyikük a kölcsönös szeretet parancsában foglalható össze, amelyről Jézus adott példát, amikor megmosta a tanítványai lábát. Isten azt parancsolja minden kereszténynek, hogy a másikat önmaga teljes odaajándékozásáig szeresse, úgy, ahogy azt Jézus tanította és tette.

„Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni.”

Hogyan fogjuk jól élni ezt az ígét? Hogyan juthatunk el arra a szintre, amikor maga az Atya szeret minket, és a Szentháromság vesz hajlékot bennünk?

Úgy, hogy teljes szívünkből, erővel és fáradhatatlanul éljük a kölcsönös szeretetet.

A hívő ember alapvetően ebben találja meg azt a mély keresztény aszkézist, amelyet a Megfeszített vár tőle. És a kölcsönös szeretet fogja kivirágoztatni szívében a különböző erényeket is, hogy meg tudjon felelni a szentté válásra szóló hivatásának.

Chiara Lubich

/forrás: Magyar Kurír/